

GRALSVÄKTARNAS BUDSKAP

N:O 6

Oktober 1973

Årgång 4

INNEHÅLL:

Tiden som är oss given
Ur våra Mästares liv och lära
berättad av Gullt Bergvall
Judafolkets historia i ny be-
(forts.fr.föreg.nr) lysning
Vår värld mottager Kristusanden
Det högre Jaget
Kunskapen om det verkliga
Gralen i tiden

Tidskrift i stencilmform från
GRALSVÄKTARNAS SAMFUND
Möregatan 8, Stockholm
tel.08/ 25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg :
tel. 031/ 16 47 82

Samtliga artiklar är, när an-
nat ej angives, skrivna av
Elisabeth Ståhlgren

Vi utkommer med 8 nummer av tidningen under årets vår- och höst-
terminer. Prenumerationspris Kr 12:- pr år. Beställning hos
Gralsväktarnas Samfund, c/o Ståhlgren, Dukvägen 8, 16150 Bromma,
där även enstaka ex.av tidningen kan erhållas, pr Kr.1:50

TIDEN SOM ÄR OSS GIVEN

När vår unge konung uttalade orden han valt till sitt valspråk,
blottade han en betydelsefull detalj i det politiska skede, i
vilket han gjort sitt inträde i vår svenska historia.

Tiden är dagens problem. Växlingarnas mångfald i händelser av
alla slag kommer bilderna att gå in i varandra, farten skapar
stundom kaos. Den ena dagen river upp den föregående fasta grund-
val, vi balanserar på ett gungfly, foten får inte fäste.

Som de stora omvälvningarnas tid kommer historien en dag att ru-
bricera detta skede. Att vara ung och inta en nyckelställning
med eller utan tyngande inflytande över rikets skötsel är en
prestation av stora mått, låt oss hoppas att vår nye monark ä-
ger resurser härtill. Men krav ställs numera på oss alla, med el-
ler utan makt i samhället har var och en förpliktelser att fylla,
som kan komma trötta sinnen att vibrera.

Vi har så länge talat om den slutuppgörelse vi går emot i vår
värld, kanske de flesta inte märkt att det är just denna omdis-
kuterade omvälvning som nu äger rum. Att den sker i mindre porti-
oner utbredda i tiden kommer våra mottagande sinnen att förslap-
pas, vanan inställer sig, vi reagerar inte som förr. Inbördes-
krig och tortyr fyller tidningarnas spalter, tonar ut genom radio
och visar detaljerade bilder på TV-rutan. Vi tar inte längre emot,
allt som möter våra sinnen verkar som bedövningssprutor, om det
inte omedelbart gäller oss själva går det oss förbi.

Så ska det inte vara. Vi må lyssna och se, inte med nyfikenhet
i sinnet, endast vaksamt uppmärksamma ska vi registrera det vi
tar emot, tolka det med vishetens självvrannsakan och klarseen-
de fälla våra omdömen.

Det som händer gäller oss alla, ingen är undantagen från sin an-
del i skeendet. Men det ska utmytna i det som ger oss visshet
om alla andemakters kloka handhavande av trådarna i livets väv,
som ska gestalta en vävnad av oförglömmelig skönhet.

Ur VÅRA MÄSTARES LIV OCH LÄRA av Baird T. Spalding
Återberättat och i utdrag återgivet av Gulli Bergvall
(forts.)

En gång frågade någon av amerikanerna Jesus, var helvetet var beläget och vad som menades med djävulen. Jesus svarade:

"Helvetet eller djävulen har ingen bestämd plats annat än i människans förgängliga tänkande. Båda finns där människan placerar dem. Om himlen är allt och omger allt - om Gud råder över allting och är Allt - var finns det då plats för dem i Guds fullkomliga plan?

Vi vet att det finns en legend som säger att värme och ljus och många andra naturkrafter är inneslutna i själva jorden. Solen har i sig själv varken värme eller ljus. Den har förmåga att dra värmen och ljuset ur jorden. När solen dragit värme- och ljusstrålarna ur jorden, reflekteras värmestrålarna tillbaka av atmosfären, som finns i etern. Ljusstrålarna dras ur jorden på ungefär samma sätt och reflekteras tillbaka av etern. Eftersom luften sträcker sig upp till ett jämförelsevis kort avstånd, varierar effekten av värmestrålarna allteftersom man lämnar jordytan och stiger upp mot atmosfärens yttre gräns. I den mån som luften blir allt mindre tät, avtar också reflektionen. Följaktligen avtar värmen och tilltar kylan efter hand som man uppnår allt högre höjder.

Varje värmestråle, som dras ut och reflekteras, kastas tillbaka till jorden där den pånyttfödes. När man uppnått gränsen för luften, har man uppnått gränsen för värmen. Samma sak gäller för ljusstrålarna. De dras från jorden och reflekteras tillbaka av etern. Eftersom denna eter når mycket längre bort från jorden än luften, sträcker sig ljusstrålarna också mycket längre ut innan de reflekteras. När man nått etergränsen, har man nått gränsen för ljuset. När man nått värme- och ljusgränserna har man nått den stora kölden. Denna köld är mycket solidare än stål, och den trycker på etern och atmosfären med nästan oemotståndlig styrka och håller dem samman.

Låt oss nu ta en annan vetenskaplig legend och gå nedåt. Enligt denna legend är jorden en smält massa på ett kort avstånd från ytan. Den är så het, att den skulle kunna smälta vilket ämne som helst. Denna flytande massa roterar långsammare i centrum än mot ytterkanterna och det bälte, där de två möts, är det område där naturkrafterna alstras. Och här råder åter Guds hand. Så inte heller här finns någon plats för djävulen. Vi har nu utforskat alla platser men kan inte finna ett hem för honom, och därför måste vi anta att han finns just hos människan och har all den makt hon ger honom.

Det var endast det personliga onda jag drev ut. Tror ni för ett ögonblick att jag skulle driva ut djävulen ur en människa och sedan låta honom gå in i en flock svin, som kastade sig i sjön?

Senare sa någon i sällskapet, att han gärna skulle vilja veta vem eller vad Gud verkligen var. Jesus svarade:

"Jag tror jag förstår motivet till den frågan. Du skulle vilja reda ut ditt eget tänkande. Det är de många motstridiga tankarna och idéerna som förbryllar och förvirrar världen i dag.

Gud är principen bakom allt som finns. Principen bakom ett ting är ande, och ande är Allmakt, Allnärvaro, Allvetande. Gud är den tanke, som är både den direkta och den indirekta orsaken till allt gott vi ser omkring oss. Gud är källan till all den sanna Kärlek, som håller all form samman. Gud är opersonlig princip. Gud är aldrig personlig utom när Han blir till en personlig kärleksfull Fader-Moder för varje individ.

Gud är livet självt, och livet dör aldrig. Gud är inte en domare eller en kung som kan påtvinga er sin närvaro eller dra er inför domstol. Gud är en kärleksfull, allgivande Fader-Moder som öppnar sina armar och omsluter er när ni närmar er honom. Det betyder ingenting vad ni är eller har varit. Ni är hans barn bara ni söker honom med uppriktigt hjärta och syfte. En förlorad son som lämnat fadershuset och är trött på de livets fröskidor som ges åt svinen, kan återvända till Fadern och vara säker på ett kärleksfullt välkomnande. Festen väntar där, bordet står alltid dukat och den återvände ska inte höra ett ord av förebräelse från någon broder som återvänt före honom.

Guds kärlek liknar ett rent vattendrag, som springer fram ur ett berg. Vid källan är det rent, men allteftersom det flödar fram på sin väg, blir det fördunklat och förorenat, tills det når havet så orent att det inte längre har någon likhet med det vatten som sprang upp vid källan. Men när vattnet nått havet, börjar slammet och leran falla till botten, och det blir en del av det fria, lyckliga havet ur vilket det kan vända tillbaka för att åter förnya källan.

Gud är er mycket närmare än någon dödlig kan vara. Den gud som dömer eller undanhåller sina barn eller sin skapelse något gott är frambesvuren av människans okunniga tänkande, och den guden behöver ni inte frukta - om ni inte själv vill. För den sanne Guden sträcker ut sin hand och säger: 'Allt jag har är ditt'. När en av era skalder skrev att Gud är närmare än andedräkten, närmare än händer och fötter, var han inspirerad av Gud. Alla kan inspireras av Gud, alltid - bara de vill.

När jag yttrade: 'Jag är Kristus, Guds enfödde son', uttalade jag inte detta enbart för mig själv. I så fall hade jag inte kunnat bli Kristus. Jag såg klart att för att framträda som Kristus, måste jag uttala denna förklaring och sedan leva det livet för att Kristus skulle uppenbara sig. Ni kan förklara er vara Kristus så mycket ni vill, men om ni inte lever Kristus-livet, kommer han aldrig att uppenbara sig. Tänk er, kära vänner, om alla ville förklara sig vara Kristus och sedan leva det livet ett år eller fem år - vilket uppvaknande. Vilka oöverskådliga möjligheter. Det var den visionen jag såg. Varför omge mig med vidskepelsens mörker? Varför upplyfter ni inte blicken, själen, tankarna och ser med klar syn? Då skulle ni se att det inte finns några underverk, inga mysterier, ingen smärta, ingen ofullkomning, ingen disharmoni och ingen död - utom vad människan själv skapat. När jag sa 'jag har övervunnit döden' visste jag vad jag talade om. Men korsfästelsen var nödvändig för att mina vänner skulle förstå.

Många av oss är förenade för att hjälpa världen, och detta är vårt livsverk. Det har funnits tider då våra förenade ansträngningar krävts för att avvärja vågor av onda tankar, tvivel, otro och vidskepelse som nästan uppslukat människosläktet. Ni kan kalla detta onda krafter om ni vill. Vi vet att de är onda bara därför att människan gör dem sådana. Men nu ser vi ljuset bli klarare och

klarare, allteftersom de kära kastar av sina bojor. Detta kan under någon tid sänka ner människosläktet i det materiella, men även om så sker är detta ett steg närmare målet, för det materiella binder inte så som vidskepelse och myt och mysterier gör.

När jag gick på vattnet den gången - tror ni jag kastade mina blickar neråt de stora djupen? Nej, jag höll blicken stadigt riktad på gudskraften, som vida överträffar djupets kraft. I samma ögonblick som jag gjorde så, blev vattnet så fast som en klippa och jag kunde gå på det i fullkomlig trygghet."

Någon i sällskapet frågade: "När vi talar, hindrar det dig från att fortsätta med ditt arbete?" Han svarade: "Ni kan inte för ett enda ögonblick hindra någon av våra vänner, och jag tror att jag räknas till dem."

Någon svarade: "Du är vår bror."

Jesu ansikte lystes upp av ett leende när han sa: "Tack, jag har alltid kallat er bröder." Någon frågade sedan: "Kan alla frambringa Kristus?" Han svarade:

"Ja. Det finns bara ett enda syfte med fullkomningen. Människan kom från Gud och måste återvända till Gud. Det som stigit ner från himlarna måste åter stiga upp dit. Historien om Kristus började inte med min födelse, inte heller slutade den med korsfästelsen. Kristus fanns när Gud skapade den första människan till sin bild och avbild. Kristus och den människan är ett. Alla människor och den människan är ett. Så som barnet har föräldrarnas egenskaper, så finns Kristus i varje barn. Under många år levde barnet och förverkligade sitt Kristusskap, sin enhet med Gud genom Kristus i det inre. Så började historien om Kristus och ni kan spåra den tillbaka till människans begynnelse. Att Kristus innebär mer än mannen Jesus är självklart. Hade jag inte fattat detta, skulle jag inte ha framträtt som Kristus. För mig är detta den kostbara pärlan, vinet i de nya läglarna, den sanning som jag, och också andra, har framfört och sålunda bevisat."

Forts. i nästa nr

BARA DETTA ...

av Gulli Bergvall

Bara det eterrena är Verklighet.
Bara det Oerhörda är Sanning,
det svindlande - det vitglödande -
det all begränsning sprängande
begreppet ---.

Bara detta.

Så oerhörd i sin klarhet
är vår sanna verklighet.

Den himlastormande
glädjen - saligheten
den ljusbestrålade -
som når oss till synes grundlöst,
i plötsliga klarhetsstunder -
verklighetsstunder ---
bara den kan stilla vårt väsens
innersta, hetaste längtan.
Bara den.

JUDAFOLKETS HISTORIA I NY BELYSNING
(forts.fr.föreg.nr)

15) FOLKETS VIDARE ÖDEN

Salomos son Rehabeam blev konung efter honom, men redan under dennes regering sönderföll riket. Tio av Israels tolv stammar avföll, utropade en egen konung och bildade ett rike, Samarien. Juda och Benjamins stammar stannade kvar i Juda land, och Jerusalem med Salomos tempel blev för dem symbolen för folkets sammanhållning. Den ovänskap som uppstod mellan dem och Samariens tio stammar kvarstod ännu på Kristi tid. Vi läser om hur folket från det nordligare belägna Galiléen tog långa omvägar för att undvika att genomvandra Samarien.

Jahve hade, som tidigare nämnts, gått ned i materien, men han verkade ännu i sina högre kroppar. Som folkets ledare gav han dem impulser till sådana handlingar han själv ville se genomförda. Många avföll emellertid, det ökade hans vrede. Stora grupper utvandrade, av dem tog många vägen bort till Österland. I deras mitt fanns starka viljor som såg till judafolkets fördel. Hinduen stod under Mästarnas ledning i Kashmir i Himalaya, men enligt lagen om människans rätt att själv bestämma över sina viljehandlingar ägde denna hierarki ingen makt över judafolket, som överflyttat sin dyrkan till Jahve.

Israels folk har i sin lära en sann uppfattning om Lucifers grepp om människan men har inte själva lyckats lösgöra sig från detta grepp, beroende på Jahves nära relation till denna makt. Asagunden Tor, som fortsatte sin gudagärning i Jahves gestalt trots att han endast var utsedd som tillfällig hjälp åt Abraham, är ju den negativa principen i Lucifer, därav folkets svårigheter att komma till rätta med Sanningens problem. Den Sanning de känner - sanningen om Kärlekens innersta väsen - har blivit vänd till sin motsats. De har begränsat all kärlek till det egna folket, vilket lett till personlig egenrättfärdighet. Deras självhävdelsebegär har blivit till självförhärlikande, ett exempel på naturens blinda drift att förverkliga livsdriften till självförintelse. Människokärleken har blivit till egenkärlek.

Den falska kalken i Salomos ättlingars ägo, om vars värde eller brist på värde ingen ägde kännedom, är en spegelbild av folket. De tror sig äga Sanningen, men det de åstadkommer med denna sanning blir en skenbild av den sanna verkligheten.

Många varierande tolkningar har avgivits angående innehållet i den kista, arken kallad, som av judarna alltid hållits helig, på sin tid placerad i den innersta helgedomen av Jerusalems tempel. I den förvarades det som upptecknats av det lärda folket i stammarna. Bildningen upprätthölls av prästerna, av dem utfördes detta. Arken innehöll skriftliga förbindelser uttalade av Jahve, att förbli judarnas herre och konung mot att detta folk aldrig skulle svika honom. Från Abrahams dagar var de första uppteckningarna gjorda, där står att läsa att Abraham skulle bli en mäktig man, vars namn skulle gå ut i all världen och aldrig förklinga, om han blott höll sitt löfte att i Isak se den rätte stamfadern för hela Israel.

Jahve har hållit sitt löfte. Abrahams namn har inte upphört att leva genom alla tider och alla länder. Från Abraham utgick det, fortsatte genom generationerna och blev upphovet till judarnas egendomliga sed att räkna stamtavlor för varje son i familjen, alltid förande tillbaka till någon av de tolv söner till Jakob, Isaks son.

De århundraden som följde på uppdelningen av de tolv stammarna kallas profeternas tid, det var en förnedringens tid för Israel,

striderna såväl inbördes som med grannfolken upphörde inte. Proferna framträdde fördömande folkets otro, men ingenting hjälpte, Stora skaror bland Samariens israeliter - eliten av folket - blev deporterade till Assyrien under det judarna fördes till Babylonien, 70 år varade deras fångenskap. Efter frigörelsen såg det ut att ljusna för judarna men snart blev de underkuvade av perserna och kom under deras välde, så under Greklands under Egyptens och Syriens för att slutligen bli underställda Rom, en underkastelse som för dem slutade med förskingring över jordens alla länder.

VÅR VÄRLD MOTTAGER KRISTUSANDEN

1) EN NY FORM AV FÖDELSE

Den stund nalkas då jorden står redo att mottaga det den blivit utlovad. Under långa tider av förberedande arbete av de styrande makterna, vår världs hierarki med Sanat Kumara i spetsen, är Kristusanden rustad att stiga ned till oss.

Men först i dessa dagar ska människoanden vara färdig att förstå vad som därvid skedde.

Vår uppgift på astralplanet är att lära oss skapa. Det är inte människan på lägsta planet som i medvetenhet skapar de liv som blir till nya generationer, det är de högre kropparnas verksamhet som ger dessa resultat. Människan ska lära universums lag, förr är hon inte mogen att kallas ett väsen, som skapar liv.

När de lägre chakras bringats ur funktion genom att känslorna överförts till högre kroppar och högre chakras övertagit de lägres åliggande, har människan uppnått en nivå där högre plans uttrycksmedel kommer till användning. Tankens språk har då blivit det gängse samtalsmedlet. Med införandet av telepatiska dialoger människor emellan har en tystnad av välgörande art införts i den mänskliga samvaron. När kunskapen om universums skaparkraft har inhämtats vet hon att allt kommer till i kärlek. I forna tider hade folk kunskap om detta genom sina gudaläror. Den högsta formen av kärlek återfinnes i hjässchakra, det är högsta Gudomens kärlek till sina skapade varelser. Palace Atene föddes ur Zews huvud, läser vi i den grekiska mytologien. Gudomen skapar ur sitt väsens tvåfald allt levande. Våra barn kommer till i kärlek mellan man och kvinna. Gudomen ÄR kärleken, vi är mottagare av denna kärlek.

När utvecklingen fört oss fram till en punkt på astralplanet där detta blivit rätt uppfattat, och människan är redo införa denna form av barnalstring och hennes kropps funktioner blir omgestaltade i enlighet därmed, kommer så småningom de organ, som hittills ombesörjt fortplantningen att bortfalla. De avskiljes från kroppen successivt som överflödiga organ; så utgör ju blindtarmsbihanget en rest av vad som en gång fungerat som ett mer utvecklat tarmsystem. Antroposofen Rudolf Steiner skrev på sin tid redan om denna sak.

Skapandet äger även på astralplanet rum medels förmedling av man och kvinna, dock icke genom fysisk beröring. Det är helt känslan som dominerar, inte astralt utan överförd till mentalplanets känslarfär. Konceptionen sker utanför fysiska kroppen i eterkroppen, där det växande barnet, osynligt ligger inhöljt i den etermateria, som vi kallas ektoplasma. Det sker genom en viljeakt mellan de båda kontrahenterna, ständigt i harmonisk balans med varandra. Skulle harmonien bli störd kan skapelseakten inte äga rum.

Våra skapande andekrafter brukar sin tankekraft under framställandet av våra fysiska organ. På samma sätt ska skapandet av våra barn äga rum, när vi hunnit fram till förståelse för gången i denna process. Medels en gemensam tankeakt av de båda föräldrarna sker ett överförande av den manliga cellen till det kvinnliga organet. Det barn som i moderns kropp växer fram ur denna akt näres av etermateria från bådas väsen.

Den inkarnerande själen skapar med utgångspunkt från Jaget, kropp efter kropp i samstämdhet med barnets framträdande och omslutande modern med barnet. Detta sker efter samma regel, som är rådande på lägsta planet. Barnet bäres inte under första tiden, ty det saknar tyngd, det faller inte, ty det är av lättare materia än det omgivande, intill dess det eteriska övergår till fast form, vilket sker först allra sista tiden.

Barnet utvecklas i eterkroppen utanför fasta kroppen. Den fasta formen bildas inne i det hölje av ektoplasma, vari barnet är dolt.

När den fysiska tyngden börjar ge sig tillkänna griper modern eller båda föräldrarna med sina skålformade händer det eterhölje som helt döljer barnet. Vilande i deras kupade händer färdigställer barnet den sista fasen, den fysiska utgestaltningen. Eterhöljet förflyktigas likt dimma när allt är färdigt, navelsträngen av etermateria upplöses utan ingrepp, och så är barnet färdigt att leva sitt självständiga liv.

Föräldrarna är under groningstiden - om vi så får säga - bundna till varandra. De kan tillfälligt skiljas åt men känner dragningen tillbaka så starkt att de föredrar att vara i varandras närhet.

Det är inkarnerande väsen av hög andlig halt som utväljes vid denna nya form av födelse. Emellertid födes barn mera sällan i dessa sfärer än hos oss, eftersom åldrandets problem är övervunnet, och människan först lämnar det jordiska när hon funnit sin uppgift slutförd och vet att högre åligganden väntar på annat plan. Övergivandet av den fysiska kroppen äger då rum utan smärta genom en viljeakt underställd högre makters vilja.

PÅ SÄTT SOM HÄR SKILDRATS BESKRIVES KRISTI FÖDELSE AV DEM SOM KÄNNER SANNINGEN:

De for till Betlehem, men Maria hade icke då sett sin son. Han befann sig i den värld, som var osynlig för de båda föräldrarna. Men under natten framträdde hans gestalt ur dimmorna, formande sig till en fysisk kropp, så som molnen dansar under vindens svepande över himmelen. Han var så färdig såsom skapat väsen i alla sina kroppar. Den lägsta blev synlig under det nattens timmar skred hän. Hon lindade honom och lade honom i en krubba.

Josef och Maria hade båda i avvaktan på att undret skulle fullbordas, tätt slutna till varandra, med skålformade händer hållit sig beredda att mottaga barnet färdigt ur Skaparkraftens Hand.

Så ska det också ske med oss senare utvecklingsskedens barn, när tiden därtill är mogen och höga sfärer på astralplanet uppnåtts. Det blir när människan lärt sig ödmjukhet inför Skapelsens Under.

(forts.nästa nr)

DET HÖGRE JAGET

Vi är på väg upp mot ljuset. Våra högre Jag ska möta ursprunget till oss alla för att förenas till en enhet. Många förskräckes inför tanken att kanske förlora sin individualitet, men så sker inte. Låt oss tränga in i vad kunskapen härom innebär.

Först måste vi ställa om vårt sätt att tänka. Det kräver ansträngning. Tänk inte längre du och jag, ditt och mitt utan vi och vårt. Öppna slussarnas portar till det vida havet, som får breda ut sig inför våra blickar, och som vi når när dänet från forsarna på den livets älv vi färdas fram på dämpats ned. Vi må slussas in i det som ger rätt nivå på vattenståndet. Men tveka inte, ge er hän, och vi kommer ut i ett hav där horison-ten vidgar sig med löften om evig hälsa, ro och glädje utan tal.

I havet finns vattendropparna. De är individer så som vi är individer i människohavet. Vi vill särskilja oss från alla andra Jag, och det är gott att så göra om det vi når in i blir av högre kvalitet. Mänskligheten ska höjas, kvaliteten bli av bättre slag. Då behöver vi inte söka särskiljandet, då kan vi höja oss tillsammans med alla andra i skaran. De är våra bröder, de ska vinna det vi söker nå, inte alla på samma gång, men ingen går förlorad för alltid.

I de högre världarnas hav finns monaderna så som dropparna finns i havet hos oss. De särskiljas och hämtas fram genom en akt av kärlek så som sker hos oss, när ett nytt liv tänds. De är de mänskliga Jagen, som ska återvända till jordelivet i ny inkarnation. Ur livets hav tages monaderna fram, de är individer, kan inte sammanblandas med andra utan åtskillnad.

Förstå då att det är en vila att leva i Alltet, särskiljandet är det prov som vi i det nya livet i ny gestalt blir ställda inför. Det gäller vad vi lyckas verkställa, därav framgår hur högt vi når, när provet är avslutat, och våra dagar inte längre ska löpa i jagande nu-ögonblick, utan vi får gå in i den stora friden, som är tidlöshet.

Innan vi når denna ro må vi ha lärt det vi har att lära om vår del i all-livet, gripa med tänkandet vad det innebär att vara ett med ett annat väsen av högt värde, tänka med honom, leva med honom i hans gestalt och likväl kvarblivande i vår egen. Att lära detta är att lära Jagets princip.

Det egna Jaget lämnar oss aldrig, när vi går in i en annans väsen. Det är vår tanke som förenas med hans tanke, vår känsla för det rätta som förenas med hans av samma slag, vår vishet som får del av hans, vår kärlek blir till ett med hans kärlek. Ur detta tillstånd skapas nya liv, inom de två alstras nya väsen, till vilka monaderna särskiljes ur det förråd dessa höga väsen bär i sitt inre. Monaderna omhänderhas av våra planetologi, så som nya slakten dväljes i våra kroppar. Det är livet självt som så tar gestalt i våra världar, det växer så som de tankeformer vi skapar med vår vilja och som verkar enligt våra order. Våra tankar är verkligheter, när de nått sin mognad får de liva sitt fria liv särskiljda från våra omsorger, utvecklande sina möjligheter.

I föreningen mellan kropp och själ blir bandet mellan monaden och det kausala Jaget å ena sidan och de lägre kropparna å andra sidan uttänjt, och när det lägre jaget under årens lopp tar överhand blir avståndet för stort och monaden får sökas under kamp mot lägre makters herravälde.

Människans jordelevnad bestämmer möjligheten för en återförening med monaden efter döden, men individen har till uppgift att hjälpa hela släktet att nå högre plan, därför är risk för-

handen att individen blir fördröjd, kvarhållen av lägre makter. Denna risk kommer att upphöra när allt är genomlidet av det som väntar människosläktet och jorden vid den stora utgallringen. Därefter är dörren stängd för de obotfärdiga och deras möjligheter att kvarhålla sina bröder, som uppnått nästa plan i ordningen, blir eliminerad. Kampen är hård i dessa dagar, men utan kamp ingen seger, och den ska vi vinna.

Den som håller ut ska nå den stora invigningen och få skåda ljuset. Alla undrar och frågar hur det är på andra sidan, vad som där väntar. Det talas om ljus, men begreppet om detta ljus blir diffust och det sägs att ljuset innebär salighet, men för de flesta är ljus något som tändes så snart mörkret faller, och det är lika naturligt och nödvändigt som den dagliga födan. Men det ljus som åsyftas är de höga andarnas väsen som ÄR LJUS och detta är något helt annat. De äger kroppar, dessa höga plans innevånare, men av en annan sammansättning än vår. Kropparna utstrålar ljus av olika grader alltefter sfären de tillhör. Ljuset bländar inte, det avger kraft och de som möter det tar upp därav i mån av förmåga. Ett starkare sken utsuddar konturerna inför den lägre stående, men han anar linjerna.

Det utströmmande ljuset uppfattas som kärlek, det är värmande, men inte på jordiskt sätt. Det blir till en känsla av samhörighet med något dyrbart, något som höjer. Det uppfattas dessutom som förklaringen över dolda ting, i dubbel bemärkelse är det upplysning. Man går in i ljuset i den mån ens utveckling tillåter och får vishet därur.

Våra jordiska kroppar är mörka, därför måste de för att uppfattas äga fasthet och hårdhet och en motpart möts med motstånd när han närmar sig. Det har med tyngdlagen att göra, en återstod från den tid då denna balansfaktor var allenarådande hos oss. När vi lämnat vårt plan ska tyngden upphöra att råda, utan motstånd kan vi röra oss, ingen trötthet blir följd, sömn fordras inte, allt är vila, även arbetet, som sker i lugn, harmonisk avslappning. Detta väntar oss när det tillståndet är uppnått, som berättigar här till. Det beror på individen hur han tar upp kunskapen och utnyttjar den.

KUNSKAPEN OM DET VERKLIGA

I de fall då våra lyssnande öron uppfattar röster från högre sfärer, tar emot deras budskap och förmedlar dem till andra, något som alltmer händer med alltfler i vår nyvaknade värld, blir det merendels mottaget med största skepsis. Vi bör inte förvånas över att det är så, vi lever på så olika grader av utveckling att den ene inte förstår den andres inställning till livets problem. En annan orsak till denna brist på förståelse och utpräglade förbistring på trons område är att vi befinner oss i ett övergångsläge av speciellt slag. Hela mänskligheten har råkat in i ett nytt tillstånd, där våra mottagande sinnen har att inställa sig på ett ännu obekant fält för iakttagelser. Vi har under årtusenden levat i den fysiska värld, där vi endast undantagsvis mötts av andevärlden direkt, ett möte som alltid måste hemlighållas, då omdömet från omgivningen var att vederbörande blivit besatt av ett ont väsen.

Vår religion lär att Gud inte kan nås utan förmedling av Kristus, därav förkastelsedomen över alla som gick egna vägar. Vi skulle inte uthärda att möta honom, kraften i hans ande skulle förgöra oss, så löd kyrkans förklaring. Så har människan i lyd-

nad för dess bud till stor del varit helt avstängd från direkt förbindelse med andevärlden. Dock är det den där förborgade sanningen vi sökt såväl i religionen som i sådana ordnar, där esoterisk kunskap kunnat inhämtas.

När det säges att människan inte uthärdar att vistas i Guds närhet gäller dessa ord gårdagens människa, men vi har nu kommit in i detta nya fält av utveckling, där vibrationerna ökat och gjort oss mottagliga för ett område, som hittills i stort sett varit tillslutet. Det ligger makt uppå att beträda det området. Många förskräckes och vågar inte ta ut steget, många finner andra invändningar i det de anser det vara skadligt för den psykiska hälsan. Ingen förnekar att försiktighet är att tillråda, innan tröskeln överskrides, men det finns medel att lära vad som bör göras för att eliminera faran. Ingen bör heller glömma att det som öppnar sig för den rätt förberedda, om hon beträder vägen med iakttagande av alla regler för vaksamhet, det är av så värdefullt slag att alla förberedande ansträngningar är att betrakta som intet i jämförelse med vad som vinnes.

Vi har levat så länge i de mörka drifternas värld att det är välbetänkt att ta steget ur denna belägenhet. Att offra det lägre jaget är vad som fordras av den som ger sig hän åt andekunskap. Ingen ovilja mot nästan, ingen avund, intet ont förtal. Har han renat sitt sinne från det som är lågt och ovärdigt att syssla med och går han in för att möta det andliga på högt plan, kan ingen skada vederfaras den sökande.

Frukten är en svår fiende för den som vill lära känna sanningen om verkligheten. Dock krävs det inte mera mod till detta än till att vistas i det andliga mörker som nu härskar omkring oss. Följderna av att leva på det plan, där vi hittills tillbringat våra dagar blir andlig nöd, när vi efter döden når andra sidan. Det arbete som där krävs för att komma upp och ut till frihet är tyngre än det vi måste nedlägga på att här i vår materiella värld nå in på sanningens väg.

Vi äger rätt att uppnå den andliga kunskap som nu står till vårt förfogande genom den förändring våra mottagande sinnen genomgått. Inga kyrkans förbud hindrar längre den sökande, dit har vi hunnit i vår frihetslängtan. Villiga, hjälpande andekrafter möter oss, öppna händer fattar våra och leder rätt.

Sanningen om det verkliga kommer till oss på ett annat sätt än enligt vanliga metoder inhämtad kunskap. Det vi får del av i våra skolor och som bildar grunden för den livsuppgift, som ger oss vårt dagliga bröd tas emot och bearbetas av hjärnan, varefter en stor del därav glömmes bort. Den intuitiva kunskapen, som lär oss högre sanningar mottages av pannans chakra, ett kraftfält av stor kapacitet, och det som kommer fysiska hjärnan till del genom överförande är av varaktigt slag. Den kunskapen införlivas med vårt minne på ett helt annat sätt än annat upplagrat vetande, vilket tonar bort i glömska. Det som på nämnda sätt inhämtas lyfter oss över vardagen, ger tanken vingar och befriar själen.

Vårt tänkande må äga en frihet som öppnar alla portar. Frihet är människans rätt, den får av ingen förnekas henne.

Det är etervärlden, den närmast över den fysiska och hörande till denna, som ska öppnas för henne. Många tror att det är det farofyllda vi där möter, ja, också det i glädjemättade vi står inför skulle vara det onda i förklädd gestalt, så starkt har kyrkans lag trängt in i de mångas sinnen. Må alla få kännedom om att det onda som kan uppträda och skrämja den felaktigt förberedda, be-

finner sig på det plan där Lucifer hittills härskat, han kan inte nå över tröskeln till den rena värld varifrån den sökande utgår. Den som renat sig i självrannsakens bad kan inte fångas av något ont.

Fruktan beror på felaktig inställning, den är ett lägre tillstånd hos själen, vi ska avstå från att erkänna att vi hyser fruktan så som vi håller oss borta från varje låg handling. Dess motsats är mod, det är inte övermod att söka det man i rent sinne längtar efter att vinna. Skilj mellan mod och dumdristig våghalsighet. Av nyfikenhet får det andliga inte sökas, det är här det renande bad består som anbefalles. För att komma över en event.fruktan ska vi efterforska ursprunget därtill. Kanske är det brist på självtillit.

En högre värld söker vi. Där tonar fram musik av gudomligt ursprung och i stunder av andakt och under meditation hör vi dess symfonier likt bruset av porlande vatten eller som vindens melodiska sus genom trädens kronor. Den som är vaken för de tonerna förs genom dem in i en värld som öppnar sig för det seende ögat. Färgkombinationer skönare än någon konstnär lyckats fånga framträder för blicken, symboliska gestalter möter ögat.

Låt ingen, vare sig läkare eller lekman få er att tro att dessa ting är dikterade av ett sjukt sinne. Men det bör påpekas att man inte bör stanna vid dem. Betrakta dem endast som steg på vägen, arbeta vidare allt under det den egna själens renande fortgår utan avbrott. Nya fält öppnar sig så, välljudande röster möter örat förklarande många av naturens hemligheter. Följ de råd som ges och glöm inte att prövande efterforska om det är sanningens röst som talar. Ingen som har lärt skillnad mellan rätt och orätt har svårighet att särskilja det högsta andliga från låga sfärers framställning.

Kunskap och kärlek må alltid följas åt, den som fått kunskapens gåva får inte glömma broderkärlekens plikter. Att ge ut av den nyvunna erfarenheten är en drivande plikt, ingen må frukta det han han möter. Hela mänskligheten ska inom en snar framtid drivas mot detta mål, att på samma sätt nå erfarenhet om livets högsta sanningar.

Böcker ger oss lärdomar, men de blir lätt föråldrade. Tiden löper snabbt i våra dagar och mycket av det som skrevs i går är gammalt i dag. Det som meddelas själen direkt är andlig visdom att brukas för morgondagen, och när den är tilländalupen kommer nya råd om rätt levnad att ges. Kunskap om allt som varit oss obekant om livets lagar får vi oss givet, dikterat av höga andemakter i Sanningens tjänst. De vill öka vår förståelse för de ting vi kommer att ställas inför i en snar framtid, och den insikt vi vinner kommet sinnet att längta efter vidare utveckling i samma riktning.

Det är den sanna verkligheten vi möter och dess frukter heter högre målsättning, värdefullare arbetsmetoder, bättre resultat av våra ansträngningar. Allt under förutsättning att vi söker i rätt anda åt rätt håll. Sanningen ska sökas på högsta ort, och det är vårt eget sanningssökande sinnes urskiljande förmåga som ska anlitas därtill.

Lär känna kvalitens värde i sammanhanget, då ledes du rätt och vägen ska gå genom upplysning mot framtidskridande och sanningen ska stå klar för människan, verkligheten ska öppna sina dörrar och låta den sökande skåda in i en värld av salighet.

GRALEN I TIDEN

I vår tid är vi vana vid att ögat fägnas med bilder, våra tidningar, TV och alla slag av massmedia är sannskyldiga exploaterer av tecknade och fotografiskt framställda illustrationer av det dagliga händelseförloppet ute i världen.

Dessa bilder speglar verkligheten och utgör symboler för denna, utan att vara denna verklighet i sig själv. Det lever en kraft i bilden, som är återklang av dess motsvarighet i det verkliga, och de flesta är medvetna om denna kraft. Att bränna halmdockor föreställande en förhatlig antagonist är bevis på denna övertygelse.

Låt oss gripa denna visshet och överföra den till en högre form av tänkande, det kan ge upphov till ett rätt upptagande av en värdefull kraft. När vi säger att Gralen är en bild av mänskligheten och att sanningen däri bevisats genom att vi påvisar hur Gralens öde sammanfaller med mänsklighetens i det dess dolda tillvaro i bortglömd förvisning varit samtidig med släktets färd ner i okunnighetens mörker, då kan vi ta fasta på denna erfarenhet och tolka den enes möjligheter i bilder av den andres öde genom tiden.

Gralen speglar människan och blir därigenom den fasta punkt vi har att hålla oss till när händelsernas mångfald förvillar omdömet och ger felslut vid bedömningen av läget. Den står som den oförgångliga återgivaren av varje mänsklig gärning, som är en återklang av all världens gärningar, och vi spårar de mörka slingorna i händelsernas väv omväxlande med de ljusa, bildande tillsammans en skönhet, som är livet självt. Livet är skönt, vi ska lära oss se det så, det vi kallar försyndelser är det som ger väven färg och nyans, där skuggor och dagrar omväxlar i rytmisk samklang.

Människan har i alla tider hållit sig till symboler för sin tro och tillit. Korset, som är den tredimensionella bilden av vårt lägsta plan har varit en sådan symbol för hela kristenheten. Den ska finna en ersättare. Kyrkans samlade relikier är likaså bilder av en verklighet man söker hålla kvar genom att fästa tanken vid det som en gång utspelat sig och som fått prägel av heligt värde.

Vi ska inte se Gralen på sådant sätt. Den bär sin kraft i sig, som är gudomlig så som människan är gudomlig, men i den ska framtiden skådas, den ska inte tjäna som en punkt för tillbakablickande. Det forna, det en gång genomlidna, är den samlande kraften och framtiden är brukandet av kraften med tjänandet som den drivande energien med ett stort mål i sikte.

När vi lärt känna det förgångna så väl att det blivit till en kraftkälla, då är tiden inne för en samling av våra resurser kring det som hör kommande dagar till. Det blir till ett återuppbyggnadsarbete av allt det nedrivna, det som är uttjänt och inte längre kan brukas, därför att vi ställer högre krav på renhet i tillvaron, krav på att vinna ut det sanna i det vi har att verkställa.

Där ska vi se Gralen som bilden inför våra ögon, vilken talar om för oss att vägen leder från dalgångarna upp mot höjderna. Och när vi nått dit får vi gripa anblicken av vår värld i all dess skönhet.

När vi ser vår värld med andens öga blir den en återspeglings av en vishet, som aldrig sin lika känt och en kärlek som tränger genom alla dimmoln, bildade av vår egen förmörkade blick. Med anden öga skådad är den symbolen för den fullkomliga Allmakten. Vi ska se ljuset från denna Allmakt, fylla oss med dess kraft till dess intet mörker mer når vårt renade väsen.